

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/253/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125012283
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2125012283.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Juraja Dziaka (sudca spravodajca), v trestnej veci odsúdeného: A. B., t. č. vo VTOS v ÚZVJS Leopoldov, v konaní o žiadosti odsúdeného o podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 20.10.2025 sp. zn. 2PP/53/2025 - 64, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 09.12.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvého stupňa“) napadnutým uznesením zo dňa 20.10.2025, sp. zn. 2PP/53/2025 - 64 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), rozhodol tak, že (citácia): „podľa § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona zamietá návrh odsúdeného A. B., nar. XX. XXXXXXXX XXXX v C., bytom D. E. XXXX/XXX, C. - F., t. j. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov, z 28. augusta 2025 na podmienenečné prepustenie z výkonu úhrnného trestu odňatia slobody uloženého rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 22T/72/2024 - 149 z 1. októbra 2024 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 3To/108/2024-171 z 5. decembra 2024 podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona vo výmere 2 (dva) roky so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia“.

Súd prvého stupňa napadnuté uznesenie odôvodnil v rozsahu č. I. 64 až 66 spisu.

Proti napadnutému uzneseniu zahlásil ihneď, po vyhlásení daného uznesenia, sťažnosť odsúdený (viď č. I. 55 spisu; ďalej aj „sťažnosť odsúdeného“), ktorú následne odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa (č. I. 56 až 60 spisu), v ktorom uviedol (ako z neho vyrozumel sťažnostný súd), že napadnuté uznesenie je podľa jeho názoru nesprávne [§ 189 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku], čo odôvodnil tým, že (zostručnené/zosumarizované)
- odsúdený splnil tzv. formálnu podmienku na podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (ďalej len „VTOS“), nakoľko vykonal zákonom vyžadovanú časť jemu uloženého trestu [§ 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona]. Naplnil i zvyšné dve tzv. materiálne podmienky vyžadované zákonom na podmienenečné prepustenie odsúdeného z VTOS (§ 66 ods. 1 Trestného zákona; t. j. polepšil sa a je u neho dôvodné sa domnievať, že už povedie riadny život).
- hodnotenie odsúdeného z VTOS je pozitívne (čo do disciplinárnej/pracovnej disciplíny, absolvovaných resocializačných aktivít, rodinného zázemia, atď.), kedy ústav na výkon trestu odňatia slobody odporučil podmienenečné prepustenie odsúdeného z VTOS za súčasného uloženia mu probačného dohľadu (t. j. u odsúdeného konštatovaná stredná miera rizika opakovania trestnej činnosti je takto zvládnuteľná), pričom v prípade podmienenečného prepustenia odsúdeného z VTOS ten bude mať aj reálnu adresu na doručovanie (i keď len tzv. virtuálnu, bez zdržiavania sa na nej, čo nie je zákonom zakázané, najmä ak si bude poštové zásielky skutočne preberať).

- súd prvého stupňa sa nevysporiadal s rozhodujúcimi otázkami veci (najmä tými plynúcimi z pozitívneho hodnotenia odsúdeného z VTOS), čo spôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia. Ak ústav na výkon trestu odňatia slobody odporučil podmienené prepustenie odsúdeného z VTOS (za súčasného uloženia mu probačného dohľadu), ďalšie trvanie VTOS je neprimerané, ochranu spoločnosti možno dosiahnuť probačným dohľadom nad odsúdeným.

- súd prvého stupňa pochybil, ak príliš veľkú váhu prikladal predošlým odsúdeniam odsúdeného (danú skutočnosť mu neprípustne opätovne pripočítal na ľarchu, nakoľko dané už bolo brané do úvahy pri uložení trestu, ktorý aktuálne vykonáva).

Vzhľadom na uvedené obžalovaný navrhol, aby Krajský súd v Trnave ako súd sťažnostný zrušil napadnuté uznesenie v celom rozsahu, a ak vec nevráti súdu prvého stupňa na nové konanie/ rozhodnutie, aby sám rozhodol v danej veci tak, že odsúdeného podmienenčne prepustení z VTOS za súčasného určenia skúšobnej doby/uloženia probačného dohľadu a odsúdeným v jeho sťažnosti konkretizovaných obmedzení/povinností.

Prokurátor sa ihneď, po vyhlásení napadnutého uznesenia, vzdal práva na podanie sťažnosti (č. I. 55 spisu).

Posúdenie sťažnosti odsúdeného sťažnostným súdom. Podľa § 66 ods. 1 Trestného poriadku súd môže odsúdeného podmienenčne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieneného trestu odňatia slobody;

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieneného trestu odňatia slobody;

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieneného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmienenčnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Sťažnostný súd na podklade podanej sťažnosti odsúdeným postupoval podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, pričom preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa, ako i konanie predchádzajúce vydaniu napadnutého uznesenia, pričom dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná. Z obsahu spisového materiálu totiž sťažnostný súd zistil, že súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru, že v posudzovanom prípade nie sú dané podmienky na postup súdu podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona v podobe podmieneného prepustenia odsúdeného z VTOS. Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo výroku napadnutého uznesenia, v tomto smere v podstate žiadne sťažnostné námietky odsúdený nemal, žiadne procesné pochybenia súdu prvého stupňa sťažnostný súd vlastným prieskumom nezistil. Možno tak skonštatovať, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo vzťahu k výroku napadnutého uznesenia procesne správne; zjednodušene povedané, podľa názoru sťažnostného súdu cesta súdu prvého stupňa k napadnutému uzneseniu bola „procesne čistá“, aj čo do plného zachovania práv procesných strán na konaní participovať a podľa vlastného uváženia realizovať svoje procesné práva.

Z vyššie citovaných ustanovení § 66 Trestného zákona vyplýva, že súd môže odsúdeného podmienenčne prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody po splnení jednak formálnej podmienky a to zákonom stanovenej doby výkonu trestu, a jednak po splnení dvoch materiálnych podmienok, ktorými sú (i) plnenie povinností a správanie odsúdeného vo výkone trestu, ktorými preukázal polepšenie (t. j. polepšenie sa), a (ii) skutočnosť, že sa od odsúdeného môže očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život (t. j. prognóza vedenia riadneho života). Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvého stupňa

k správne mu záveru, že u odsúdeného bola splnená formálna podmienka na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, teda že v zmysle § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu. Danému záveru nie je teda čo vytknúť, sťažnostný súd týmto plne odkazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia, s ktorým sa stotožňuje (viď predposledný odsek na strane 4 napadnutého uznesenia).

Sťažnostný súd ďalej k splneniu tzv. prvej materiálnej podmienky (t. j. polepšenie odsúdeného) a tzv. druhej materiálnej podmienky (t. j. prognóza vedenia riadneho života odsúdeným na slobode) zakotvenej v § 66 ods. 1 Trestného zákona uvádza, že toto je predmetom dokazovania na verejnom zasadnutí a v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku súd hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, a to jednotlivo i v ich súhrne. Po preskúmaní veci sa sťažnostný súd stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že u odsúdeného nebola splnená tak prvá ako ani druhá materiálna podmienka zakotvená v § 66 ods. 1 Trestného zákona a spočívajúca v (i) jeho polepšení sa počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody (k tomu viď posledný odsek na strane 4 a prvý odsek na strane 5 napadnutého uznesenia) a v (ii) prognóze vedenia riadneho života odsúdeným v budúcnosti/na slobode (k tomu viď druhý odsek na strane 5 a tiež prvé dva odseky na strane 6 napadnutého uznesenia).

Sťažnostný súd si závery súdu prvého stupňa ohľadne nenaplnenia oboch tzv. materiálnych podmienok u odsúdeného, vyžadovaných v § 66 ods. 1 Trestného zákona na podmienené prepustenie z VTOS, prezentované v napadnutom uznesení osvojil a v celom rozsahu na ne týmto odkazuje (viď najmä vyššie spomenuté body napadnutého uznesenia), bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom uznesení. V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a to v prípade, ak sa sťažnostný súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne, nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/2/2018 zo dňa 23.01.2018), pričom odôvodnenie uznesenia prvostupňového a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane, keďže z hľadiska predmetu tvoria jeden celok (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 336/2016; ústavný súd pri posudzovaní dodržiavania ústavno-procesných princípov orgánmi verejnej moci pri rozhodovaní vychádza z toho, že na rozhodnutie vydané na rôznych inštitúciách je potrebné vzhliadať ako na jeden celok, k čomu viď tiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 447/2016).

V tejto súvislosti sťažnostný súd zdôrazňuje z pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania vyplynúvšiu skutočnosť (neopomínajúc/neznižujúc význam zvyšných z pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania plynúcich skutočností), že doterajší priebeh aktuálneho VTOS u odsúdeného vykazuje znaky resp. ničím nevybočuje z priebehu VTOS režimovo prispôsobených odsúdených, kedy vzhľadom na recidivujúcu trestnú činnosť odsúdeného v minulosti neplynú z hodnotiacej správy z VTOS ohľadne odsúdeného ani podľa názoru sťažnostného súdu žiadne také informácie, ktoré by odôvodňovali záver ten, že by aktuálny dosiaľ svojím plánovaným trvaním nenaplnený VTOS už docielil prevýchovu odsúdeného a predčasné naplnenie účelu trestu u jeho osoby (najmä, ak trestnej činnosti, pre ktorú je aktuálne vo VTOS, sa odsúdený dopustil niečo málo po 3 mesiacoch po ukončení predošlého VTOS, v ktorom bol pre rovnakú úmyselnú trestnú činnosť). Odsúdený dosiaľ nie len, že nedosiahol na žiadnu disciplinárnu odmenu (kedy v hodnotení jeho osoby z VTOS nie je ani zmienka o záujme odsúdeného o vzdelanie počas VTOS a tým o zlepšenie si vlastných vyhliadok na čas po VTOS, pokiaľ ide o svoje vlastné uplatnenie v spoločnosti), no napriek ostatným skôr pozitívnym informáciám o aktuálnom priebehu VTOS u jeho osoby (t. j. najmä obhajobou zdôrazňované bezproblémové správanie sa odsúdeného vo VTOS, jeho pracovná morálka, plnenie cieľov programu zaobchádzania či udržiavaný kontakt s rodinou) je stále u neho stredné riziko recidívy a resocializačná prognóza menej priaznivá. Sťažnostný súd dáva za pravdu obhajobe, že predošlé odsúdenia (samé o sebe) nemôžu byť dôvodom na zamietnutie žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie z VTOS, no pohľadom na odôvodnenie napadnutého uznesenia sťažnostný súd konštatuje, že ani neboli. Súd konajúci o žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie z VTOS nemôže ignorovať/zatvárať oči pred informáciou, že k (i) náprave odsúdeného pred aktuálnym VTOS nevedlo 21 odsúdení (a opakovane ukladané tresty odňatia slobody, vrátane tých nepodmienených, za úmyselnú trestnú činnosť), že o (ii) 22. záznam v registri trestov, kde uložený trest aktuálne aj vykonáva, sa odsúdený pričínil skutkom/trestnými činmi spáchanými len cca 3 mesiace po predošlom VTOS, najmä ak aktuálny VTOS nevykazuje žiadne známky niečoho iného, než bežného prispôsobenia sa odsúdeného podmienkam VTOS (kde sa ocitol

už opakovane a teda jeho prispôsobenie sa by z tohto pohľadu ani nemalo vykazovať vady). Bez významu rozhodne nie je, že podľa hodnotiacej správy z VTOS ohľadne osoby odsúdeného je zistená resocializačná prognóza u odsúdeného menej priaznivá, riziko recidívy trestnej činnosti stredné.

Uvedené skutočnosti, napriek jednoznačne zisteným aj pozitívam o osobe odsúdeného (ako plynie z hodnotiacej správy ZVJS) neumožňujú aj s pohľadom na trestnú minulosť odsúdeného (ako bola zistená súdom prvého stupňa), súdu urobiť záver, že odsúdený v aktuálnom čase „už dozrel“ v otázke splnenia podmienok zakotvených v § 66 Trestného zákona do možnosti aplikácie inštitútu podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody u jeho osoby. U odsúdeného, ako správne uviedol v napadnutom uznesení súd prvého stupňa, nejde totiž o prvý výkon nepodmieneného trestu odňatia slobody, a je preto potrebné (vzhľadom na jeho zlyhanie po predošlom výkone trestu a opätovnom skĺznutí do trestnoprávne relevantnej protiprávnej činnosti) o to dôslednejšie zo strany súdu hodnotiť naplnenie tzv. materiálnych podmienok zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona (odsúdený, aj vzhľadom na pred súdom prvého stupňa oboznámený odpis registra trestov, má rozhodne nie zanedbateľný sklon k trestnoprávne relevantnému protiprávnemu správaniu sa, a to i napriek v minulosti ukladaným/vykonaným trestom).

V zhode so závermi súdu prvého stupňa sťažnostný súd tak aktuálne nevidí naplnenie ani jednej z materiálnych podmienok zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona u odsúdeného. Ak doterajší výkon aktuálneho trestu odňatia slobody u odsúdeného ešte nedocielil (predčasné) naplnenie účelu trestu v zmysle § 34 Trestného zákona, podmienené prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody v aktuálnom čase by tak na pleciah spoločnosti z pohľadu sťažnostného súdu kládlo neprimerané (a teda nedôvodne uložené) riziko znášania novej recidívy trestnoprávne relevantného protiprávneho správania sa odsúdeného (kedy probačný dohľad nie je nepretržitou kontrolou nad správaním sa odsúdeného).

Je síce pravdou, že neexistuje „istota“, že odsúdený ne/bude viesť na slobode riadny život. Takúto istotu súdy rozhodujúce o žiadostiach/návrhoch o podmienené prepustenie prakticky nemajú a ani nemôžu nikdy mať. Súčasne ale v prejednávanej veci nebolo možné ustáliť, že by pre záver o vedení riadneho života odsúdeným v prípade jeho podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody bolo možné mať pre súd dostatočný/rozumný/dôvodný predpoklad. Zmysel inštitútu podmieneného prepustenia spočíva v motivácii odsúdeného k tomu, aby svojím chovaním a plnením povinností vo výkone trestu ukázal polepšenie. Vykonanou časťou trestu odňatia slobody podľa názoru sťažnostného súdu nebol účel trestu dosiaľ dosiahnutý a podľa názoru sťažnostného súdu s ohľadom na vyššie uvedené ako i v napadnutom uznesení skutočne vyčerpávajúco uvádzané okolnosti prejednávanej veci a osoby odsúdeného by v prípade podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody ani hroziace nariadenie výkonu zvyšku trestu odňatia slobody riziko novej recidívy neznižovalo do súdom akceptovateľnej miery (k tomu viď napr. bod 13. nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 85/2025-30 zo dňa 17.07.2025).

S ohľadom na uvedené, sťažnostný súd konštatuje, že odsúdený neuviedol také skutočnosti, a sťažnostný súd ani také nezistil, ktoré by boli spôsobilé z hľadiska zistenia podmienok pre taký postup súdu docieľiť zrušenie/zmenu napadnutého uznesenia a podmienené prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Záverom však sťažnostný súd dodáva, že posúdenie naplnenia oboch tzv. materiálnych podmienok zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona sa výsostne vzťahuje na situáciu odsúdeného v tom ktorom aktuálnom čase a priestore. Ak súd prvého stupňa, ani sťažnostný súd toho času nevidia u odsúdeného naplnenie oboch tzv. materiálnych podmienok zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona (t. j. polepšenie sa a prognóza vedenia riadneho života v prípade pobytu na slobode), dané neznamená, že by v neskoršom čase odsúdený nemohol obe tieto podmienky naplniť v kvalite dostatočujúcej pre súd na kladné rozhodnutie o jeho inej/dalšej žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (dané je však podmienené zistením správania sa/prejavovania sa odsúdeného počas ďalšieho výkonu trestu odňatia slobody, ktoré také kladné rozhodnutie súdu zdôvodní, čo je v rukách v podstate len samotného odsúdeného), ak vzhľadom na plánované zvyšné trvanie VTOS je taká ďalšia žiadosť podľa § 415 ods. 1 (druhá veta) Trestného poriadku vôbec možná.

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak (a) nie je prípustná, (b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo (c) nie je dôvodná.

Pretože sťažnostný súd nezistil žiadne dôvody, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého uznesenia, sťažnosť odsúdeného zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.